

Νεολόγου
Εβδομαδιαία Επιθέωρησις

Henri Ibsen [Henrik Ibsen]

Νορβηγιακός γάμος (*Peer Gynt*) [απόσπασμα: εικών 1-2]

Φιλοσοφικό ποίημα

«Κατά μετάφρασιν εκ του γαλλικού»

Νεολόγου Εβδομαδιαία Επιθέωρησις, Κωνσταντινούπολη

1. τμ. Β', τχ. 7 (6 Δεκεμβρίου 1892), σ. 131-133
2. τμ. Β', τχ. 8, (13 Δεκεμβρίου 1892), σ. 151-152
3. τμ. Β', τχ. 10 (10 Ιανουαρίου 1892), σ. 229-231

1. ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΠΑΜΟΣ.

Εικὼν πρώτη.

Παρίσταται αὐλὴ ἐπαύλεως ἐν Νορβηγίᾳ. Πρὸς τὸ βῆθος, αἱ οἰκοδομαὶ τῶν κατοικιῶν, προτράτως βαφεῖται δι' ἐρυθροῦ χρώματος. Στέφανοι ἐξ ἀντίων. Πλεῖστοι ὄντι προσκεκλημένοι. Φαιδρῶς πάντες χορεύουσιν. Ὁ μουσικός κᾶθηται παρὰ τράπεζαν. Πηρὰ τὴν θύραν ἵσταται μάγειρος λευκὴν φέρον ἐνδυμασίαν. Διέρχονται ὑπηρέτρια πολυάσχηλοι. Ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλων δένδρων, οἱ γέροντες κύκλῳ καθήμενοι καπιζοῦσι καὶ συζητοῦσι.

ΓΥΝΗ ΤΗΣ (προσέρχεται καὶ κᾶθηται πλησίον ὀμίλου σιωπηλῶν γραιῶν, ὡσεὶ ἀποκαμουσῶν ἐκ τῆς θορυβώδους ταύτης φαιδρότητος)—Ἡ μνηστὴ κλαίει ἀκόμη ὀλίγον, ἀλλὰ ἐν φιλημα τὰ πάντα θὰ τακτοποιήσῃ.

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (ἀποτεινόμενος πρὸς ἄλλους)—'Ἄπ' ἐδῶ, καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπ' ἐδῶ. Ἐμπρός, φέρετε νέαν στάμναν!

ΕΙΣ.—ᾠ! εἰς τοῦτο δὲν συμφωνῶ, ἀγαπητέ, ἀδιάσα πλέον!

ΝΕΟΣ ΤΙΣ (χορεύων μετὰ χωρικῆς) Ἐμπρός, Γκυττόρμ, δυνατότερα, δυνατότερα.

Η ΧΩΡΙΚΗ.—Ναί, παίζε δυνατότερα, πρέπει ἢ μουσική σου ν' ἀκούηται καὶ μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ἐξοχῆς.

ΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ (περικυκλοῦσαι χορευτὴν, ὅστις ἐχόρευε μόνος του)—Δι' ἐν ἄλμα, ἰδοὺ ἐγὼ τί ὀνομάζω ἄλμα.—Εὔγε ἔχει δύναμιν αὐτὸ τὸ παιδί!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ (χωρὶς νὰ σταματήσῃ)—Μέχρι τῆς στέγης εἰμπορῶ νὰ πηδήσω, εἶναι ὑψηλὰ; μέχρι τοῦ τοίχου, εἶναι πολὺ μακρὰν;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (μὲν οὐκ ἀποκρινόμενος ἐκ τῶν δακρύων, πλησιάζει πρὸς τὸν πατέρα του, ἐπειδὴ δὲ οὗτος δὲν δίδει προσοχὴν εἰς αὐτόν, ἐκείνος σύρει αὐτόν ἐκ τῆς ἐσθῆτός του δειλῶς)—Δὲν θέλει! . . Πατέρα, ἔλθετε νὰ ἴδῃτε, εἶναι πολὺ ὑπερήφανος! . .

Ο ΠΑΤΗΡ, ἀποτόμως.—Τίς δὲν θέλει;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Ἐκείνη . . ἐνεκλείσθη . .

Ο ΠΑΤΗΡ.—Τότε ζήτησε νὰ εὔρησ τὴν κλειδα! *Ἐλα, φθάνουν πλέον τὰ ἀστειὰ!

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Τί δὲν ἐννοῶ.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Εἶσαι λοιπὸν ἀπὸ ζύλον; (Στρέφεται γελῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὁ μνηστὴρ ἀπέρχεται περικλυπτός).

ΝΕΑΝΙΑΣ.—Ἄ! φίλι μου, τί πανήγυρις! Τί ἐορτή. Ἰδοὺ ὁ Περ Ζύντ.

Ο ΣΙΑΦΡΟΥΡΓΟΣ (τρέχων μετ' αὐτόν)—Τίς τὸν προσεκέλεσεν;

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Οὐδαίς. (Εἰσέρχεται καὶ κλείει τὴν θύραν τῶν).

Ο ΣΙΑΦΡΟΥΡΓΟΣ (πρὸς τὰς νεάνιδας)—Φυσικῶ τῶ λόγῳ ὅταν θὰ ὀμιλήσῃ, σεῖς θὰ τηρῆτε σιωπὴν, διό-

τι, καθὼς πάντοτε, ἐκείνος μόνος του λογαριάζει καὶ λαμβάνει σημείωσιν.

ΝΕΑΝΙΣ ΤΙΣ.—Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο! (Παρατηροῦσα τὰς συντρόφους τῆς). Δὲν εἶναι ἀληθεῖα ὅτι τὸν φεύγομεν ὡς πανώλην;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἐρχεται κατέρυθρος, ἀσθμαίνων Σιγῆ ἐπικρατεῖ. Ἀτενίζει τὰς νέας, εἶτα δὲ ἄρχεται γελῶν καὶ κροτῶν τὰς χεῖρας)—Εἶπατέ μοι ποῖα εἶναι ἢ φαιδρῶτερὰ ἐκ τῶν τῆς ἐπαύλεως;

Η ΠΡΩΤΗ ΝΕΑΝΙΣ, ἣν πλησιάζει.—Ἐγὼ δὲν εἶμαι.

ΕΤΕΡΑ.—Οὐτ' ἐγώ.

ΤΡΙΤΗ.—Πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἐγώ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (πρὸς τετάρτην)—Τότε ἐλθέ σὺ λοιπὸν. Σὲ παρακαλῶ γονυκλινῆς, ταπεινῶς.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον)—Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω καιρὸν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (πρὸς πέμπτην)—Σὺ, ἔχεις καιρὸν;

Η ΗΜΕΤΗ (ἀπομακρυνομένη)—Ὅχι, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, τῆ ἐσπέρα ταύτη. —Γνωρίζεις σὺ ὅτι εἶμαι ὁ εὐφύστερος πάντων;

Ο ΣΙΑΦΡΟΥΡΓΟΣ (ταχέως καὶ χαμηλῆ τῆ φωνῆ)—Παρατηρήσατε πῶς ἀπέρχεται.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀποτεινόμενος πρὸς γέροντα): Καὶ ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

Ο ΓΕΡΩΝ. Ζήτησε τοὺς μόνους σου (ἀπομακρύνεται).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (σιωπῶ, καθίσταται σύννοος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξαγριοῦνται, ὑποβλήθη δὲ καὶ ἔχων τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενίζει τοὺς προσκεκλημένους. Πάντες τὸν παρατηροῦσιν, ἀλλ' οὐδαίς ἀπευθύνει αὐτῷ λέξιν, μόνις δὲ πλησιάζει ὀμίλον, οἱ συγκροτοῦντες αὐτόν πύουσιν ὀμιλοῦντες, ἀπομακρύνονται, γελῶντες λαθραίως μόνις ἀπομακρυνθέντος ἐκείνου.—Σκέψεις, διαπεραστικὰ ὡς βέλη βλέμματα. Ὁμοιάζουν πρὸς ὀδόντα πρίονος, ὅστις τρίζει ὑπὸ τὴν ρίνην (ἀπομακρύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀκολουθῶν κιγκλίδαν ἐκ χλόης οὕτως εἰπεῖν, ἥτις χρησιμεύει ὡς ὄριον, διαχωρίζον τὴν εὐρείαν ὄδον. Χωρικοὶ νορβηγοὶ ἐπιφανίζονται, οἵτινες ῥίπτουσι βλέμμα διαβαίνοντες. Ἡ αὐλὴ εἶναι πλήρης ἐκ προσκεκλημένων. Ὁ Σολβείγ, ἡ μικρὰ Ἐλγα, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, φέροντες γραφικωτάτας χάριν τῆς ἐορτῆς ἐνδυμασίας, εἰσέρχονται).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΙΣ—Ποιοὶ εἶναι οἱ ξένοι οὗτοι;

ΕΤΕΡΟΣ.—Ἄνθρωποι τῆς Δύσεως.

Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Ἄ! ναί, εἶναι ἐξ Ἐδῆλ.

Ο ΑΛΛΟΣ.—Συμμετέχουσι τῆς ἐορτῆς;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (προσβάνει εἰς συνάντησιν αὐτῶν, χαιρετῶν τὴν Σολβείγ, εἶτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς.—Δύναμαι νὰ χορεύσω μετ' αὐτῆς;

Ο ΠΑΤΗΡ (ἠπίως)—Βεβαίως. Δὲν ἀποτελοῦμεν μέρος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου; Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ κλημερίσω τοὺς οἰκοδεσπότης (εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐν τῷ βῆθει οἰκίαν).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ παρουσιάζων στάμναν εἰς τὸν Περ

Ζύντ.—Όταν κανείς γρυλλίζει και φωνάζει καθώς σύ, δὲν τὸν κάμνει κακὸ νὰ τραβήξῃ μὴ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀσκαρδαμυκτεὶ ἀτενίζων πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθον οἱ νεήλυδες).—Εὐχαριστῶ δὲν διψῶ (ὁ μάγειρος ἀπομακρύνεται. Ὁ Πέρ Ζύντ ἀρχεται σιωπηλῶς γελῶν). Τί τρόποι! Ὁχι, δὲν εἶδον μέχρι τοῦδε τοιοῦτους! Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶναι ταπεινοφροσύνη. Τὰ βλέμματα ἔχει τεταπεινωμένα καὶ προσηλωμένα ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐμπροσθέλας τῆς. Τὸ Εὐαγγέλιον μὲ τὰς ἐπαργύρας πλευράς του κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας. Ἡ λευκότης τοῦ ἐκ λίνου χειροπέλεκτου ἐπωμίλου καλύμματός τῆς. . . Παρατηρήσατε πῶς συνεσφίγγετο πλησίον τῆς μητρὸς τῆς; . . Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσω. (εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐμπροσθεν τῆς θύρας, διασταυροῦται μεθ' ὀμίλου εὐθύμων νέων).

Ο ΕΙΣ ΤΟΥΤΩΝ.—Αἱ! Πέρ Ζύντ, ἐτελείωσες τὸν χορὸν καὶ ἐπανέκαμψες;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁχι.

Ο ΝΕΟΣ.—Τότε λοιπὸν μὴ γίνεσαι ἐμποδὼν εἰς ἄλλους. (Συλλαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ στραφῇ).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἀφές με.

Ο ΝΕΟΣ.—Καὶ ἐν τούτοις ὑπεχώρησας πρὸ τοῦ σιδηρουργοῦ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐγὼ ὑπεχώρησα; . .

Ο ΝΕΟΣ.—Ναί, ὑπεχώρησας καὶ μάλιστα πρὸ πολλῶν ἄλλων. (Ὁ ὄμιλος τῶν εὐθύμων νέων ἐν γέλωτι διευθύνονται πρὸς τὴν γλῶσσην ἐνθα ἀρχεται ὁ χορὸς).

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.—Δὲν μὲ λέγεις, σύ μὲ εἶχες προσκαλέσει εἰς χορὸν;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναὶ ἐγὼ, ἀγαπητή μοι. Ἐλθέ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν χορὸν. (Λαμβάνει αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς).

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ἐν τούτοις, ἡ μήτηρ μου εἶπε νὰ μὴ μείνω περισσότερον ἀπὸ ἓν λεπτόν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἡ μήτηρ τὸ εἶπεν, ἡ μήτηρ; ὦ ὄραία βιολέττα!

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ἀστείζεσαι;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶσαι ἤδη τελεία δεσποινίς;

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Συνεπλήρωσα ἤδη πέρουσι τὸ δέκατον ἔκτον τῆς ἡλικίας ἔτος.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, ἀγαπητὸν τέκνον;

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ὀνομάζομαι Σολβεῖγγ—καὶ σύ;

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Πέρ Ζύντ.

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ (ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά τῆς).—Ἄ! ἡ περικνημὶς μου ἐξεπορπάθη. Περιμένε νὰ προσαρμόσω αὐτὴν στερεώτερον. (Εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ εἰς τὴν οἰκίαν).

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Μῆτερ, ἐκαίνη δὲν θέλει.

Η ΜΗΤΗΡ.—Τί δὲν θέλει, ἀγαπητέ μοι;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Ναί, δὲν θέλει. . .

Η ΜΗΤΗΡ.—Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον δὲν θέλει; . .

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Δὲν θέλει νὰ μοι ἀνοίξῃ.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Ἀξίζεις νὰ σὲ εἰσαγάγω εἰς κανὲν βρεφοκομεῖον.

Η ΜΗΤΗΡ.—Μὴ τυχὸν καὶ ὑπάγει νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ καλὸ ἐκεῖνο παιδίον; (Καὶ οἱ τρεῖς διαβαίνουνσιν).

(Οἱ χορευταὶ εἰσέρχονται ὀρηκτικῶς, ἐξηρηθισμένοι καὶ συνομιλοῦντες πάντες ταῦτοχρόνως. Ὑπηρέτης τις, κρατῶν φιλέην εἰς τὰς χεῖρας ἐρωτᾷ τὸν Πέρ Ζύντ).—Ἐμπρός, πῆ μίαν ρουφηξιά. Θέλεις, Πέρ;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁχι.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μίαν μόνον σταγόνα.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ, παρατηρεῖ αὐτὸν σοβαρῶς.—Ἐχεις περισσότερον;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (ἀρχεται πίνων).—Πῶς καίει.—Ἰδού, θέλεις;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—ὦ! μόνον νὰ βρέξω τὰ χεῖλη μου (Πίνει).

ΕΤΕΡΟΣ ΝΕΟΣ.—Ἄ! τώρα πρέπει νὰ γευθῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου τὴν φιλέην.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Ο ΕΤΕΡΟΣ ΝΕΟΣ.—Ἰδού, ὡς νὰ ἐλάμβανες τὸν κόπον νὰ ἐξαγάγῃς τὸ πῶμα.

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Τότε, δός μοι μίαν σταγόνα (ἀρχεται πίνων ἐκ νέου).

ΝΕΑΝΙΣ (πρὸς τὸν δευτέρον νέον).—Ἐσοεύφης καὶ ἄφες ἡμᾶς νὰ ἀναχωρήσωμεν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ, γελῶν.—Καὶ ποῖον φοβεῖσαι;

ΤΡΙΤΟΣ ΝΕΟΣ.—Καὶ σὲ ποῖος δὲν φοβεῖται;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΝΕΟΣ.—Σὺ, ὅστις καυχᾶσαι ὅτι τόσα κατώρθωσας, δός ἡμῖν δείγματα τῆς δυνάμεώς σου.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δύναμαι νὰ κάμω πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσον νομίζεις, τὰ πάντα δι' ἐμὲ εἶναι παιγνίδια!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΟΣ (ὑποτονθορίζων).—Ἐνίοτε συμβαίνει. . . ἐνίοτε συμβαίνει. . .

ΠΑΙΣΙΟΙ, περικυκλοῦντες αὐτόν.—Διηγῆθητι, διηγῆθητι, τί δύνασαι νὰ πράξῃς.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄ! ἄλλην ἡμέραν.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ.—Ὁχι, μὴ μᾶς κρύβῃς τίποτε.

ΝΕΑΝΙΣ.—Ἐέρεις νὰ βλέπῃς τὴν τύχη, Πέρ;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δύναμαι νὰ κάμω ὥστε νὰ ἴδῃτε τὸν δικάβλον.

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.—Τότε, σὲ παρακκῶ, σεβάσθητι τὴν μάμμην μου.

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Οὐδεὶς δύναται νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι ἐγὼ, τοῦτο εἶναι βέβαιον. Φαντάσθητε ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐκλείσῃ διὰ τῆς βίας τὸν δικάβλον ἐντὸς κάρου—καὶ κάρου σκοληκώδους!

ΠΑΙΣΙΟΙ, (γελῶντες μετὰ καγχασμῶν).—Τὸν βλέπετε!

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐφώναζεν, ἐκλαίεν, ἤθελε νὰ μὲ δώσῃ τὸ ἡμισυ τοῦ κόσμου.

ΦΩΝΗ ΤΙΣ ἐν τῷ πλήθει.—Καὶ ὅμως δὲν εἶχε παύσει νὰ εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Φυσικῶς τῷ λόγῳ! Τότε ἐπιβάλλω τὴν τιμωρίαν του καὶ κλείω τὴν ὀπήν διὰ σφηνός.

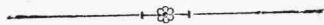
ΝΕΑΝΙΣ ΤΙΣ.—Τί λέγεις αὐτοῦ;

ΟΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τώρα φαντάσθητε πόσον ἐφώνησκει ἐγκλεισμένος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὠμοιάζει πρὸς κηφῆνα ἐντὸς κυψέλης ἐκ χρυσαλλίδων.

ΝΕΑΝΙΣ.—Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ὁ δικάτολος εὐρίσκειται ἡσυχότατος ἐντὸς τοῦ καρύου του.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τοῦ HENRI IBSEN).

(Ἀκολουθεῖ).



2. ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΓΑΜΟΣ*

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὅχι, ἔφυγε πρὸ μηνὸς περίπου. Καὶ ἐν τούτοις διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἤλθομεν εἰς διένεξιν μετὰ τοῦ σιδηρουργοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ ΤΙΣ.—Πῶς λοιπὸν;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ σιδηρουργεῖόν του, καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ θραύσῃ τὸ κάρυον τοῦ διαβόλου. Ὁ Ὀσλάκ λοιπὸν ἐσκέψατο, εἶτα δὲ ἔλαβε λαβίδα ὅπως κἄλλιον καὶ στερεώτερον συλλάβῃ τὸ κάρυον. Εἶτα ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, στηριχθεὶς δὲ ἐπὶ τῶν δύο παχείων κνημῶν του, ἔπαλλε τὴν σφύραν αὐτοῦ.

ΦΩΝΗ ΤΙΣ (μεταξὺ τοῦ πλήθους).—Τὸν ἐρόνευσε τοῦλάχιστον;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐκτύπησε τόσον δυνατὰ ὅσον δύναται ἄνθρωπός τις. Διὰ τοῦ κτυπήματος αἱ λαβίδες ἐθραύσθησαν. Ὁ διάβολος συστελλόμενος, μετεμορφώθη τότε εἰς πυρίνην γλῶσσαν, ὥρμησε μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, διατρήσας δὲ τὴν στέγην ἐγένετο ἄφαντος, ἐγκαταλιπὼν μακρὰν σχισμὰδα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

ΠΟΛΛΟΙ.—Καὶ ὁ σιδηρουργός;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐτριβε τὰς χεῖρας, διότι οἱ δάκτυλοί του εἶχον καῖ. Ἐκτοτε ἡ φιλία ἡμῶν ἐξέλιπεν! (Πάντες ἤρξαντο γελῶντες).

ΤΙΝΕΣ.—Ὡραία ἱστορία!

ΑΛΛΟΙ.—Εἶναι ἡ τελευταία του.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Νομίζετε ὅτι τὴν ἐπενόησα;

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.—Συγγνώμην, δὲν σᾶς κατηγορῶ διὰ τοῦτο, διότι τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ἱστορίας τὸ ἐγνώριζον καὶ ἀπὸ τὸν πάππὸν μου.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Νομίζετε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ λέγω ψεῦδη. . . προκειμένου νὰ διασκεδάσω;

Ο ΑΝΗΡ.—Βέβαια, σὺ πάντοτε ἐπιθυμεῖς νὰ διασκεδάζῃς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—(ἐμμένων εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ιδέαν). ὦ! Δύναμαι νὰ κρατῶμαι ἐπὶ ἵππου τετραποδητεὶ βαίνοντος καὶ χρεμετίζοντος εἰς τὸν ἀέρα.—Καὶ ἀκόμη μεγαλειότερα πράγματα δύναμαι νὰ κάμω. Ὅστις δὲν μὲ πιστεύει, εἶναι ἄνθρωπος πτωχὸς τῷ πνεύματι! (Πάντες θορυβωδῶς γελῶσιν).

ΦΩΝΗ ΤΙΣ (ἐν τῷ πλήθει). Τότε λοιπὸν τρέχε τετραποδητεὶ εἰς τὸν ἀέρα!

ΑΛΛΑΙ ΦΩΝΑΙ.—Ναί, ἀγαπητέ Πέρ Ζύντ, σὲ καθηκετεύομεν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ καθικετεύητε τόσον. Θὰ ἔλθω ἔφιππος ὡς ἀστραπή, πάντες δὲ ἀνεξαιρέτως θὰ πέσητε εἰς τοὺς πόδας μου!

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.—Δὲν βλέπετε; εἶναι μεθυσμένος!

ΕΤΕΡΟΣ.—Εἶναι εὐήθης!

ΕΤΕΡΟΣ.—Ἀγύρτης!

ΤΡΙΤΟΣ.—Τί ψεύστης!

(*) Ἰδε ἀριθ. σελ. 7, 131—133.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀπειλῶν αὐτόν).—Ἐπὶ τέλους θὰ σιωπήσης, παληόγερρε;

ΟΙΝΟΦΑΓΕ ΤΙΣ.—Περίμενε, Πέρ Ζύντ, ὀλίγον νὰ καθαρίσωμεν ὅπως πρέπει τὸ ἔνδυμά σου.

ΠΑΕΙΣΤΟΙ.—Σύλλαβε αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάριον!—Αὐτὸς ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Κόλασιν! (Τὸ πλῆθος κινεῖται, οἱ γέροντες εἶναι ὠργισμένοι, οἱ νέοι γελῶσι μετὰ καγχασμῶν).

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (πλησιάζων αὐτόν).—Εἶναι ἀληθές ὅτι θύνασαι νὰ διατρέξῃς τὴν ἀτμόσφαιραν;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, ὅταν θελήσω νὰ ἀπλώσω τὸ ἔνδυμά μου!

ΣΟΑΒΕΪΓ (διερχομένη τὴν αὐλὴν, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της τὴν μικρὰν Ἐλγαν).

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (προβαίνων εἰς συνάντησίν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀστράπτουσιν ἐξ εὐχαριστήσεως).—Σολβεῖγ, πόσον χαίρω ὅτι σὲ βλέπω ἐρχομένην (λαμβάνων τὴν χεῖρά της), τώρα, θὰ σὲ ὀδηγήσω νὰ χορεύσωμεν τὸν στρόβιλον.

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Ἄφες με λοιπόν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Διατί;

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Ἀλλὰ σὺ εἶσαι τρελλός.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐλθέ, δὲν ἀκούεις τὴν μουσικὴν;

ΣΟΑΒΕΪΓ (ἀποσύρων τὴν χεῖρα της ἐκ τῆς χειρὸς του).—Δὲν ἔχω καθήκον νὰ ὑπάγω.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ διὰ τίνος λόγους;

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Διότι ἔπινε πολὺ. (Ἐκείνη ἀπομακρύνεται, ἡ δὲ μικρὰ Ἐλγα στρέφει τὸ πρόσωπον, τεταμωμένη).

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, βλέπω χορευούσας ὡς σπινθέρας. Μὲ εὐχαρίστησιν θὰ ἐμπήξω τὸ μαχαίρι μου ἐν τῇ καρδίᾳ ὄλων, καὶ αὐτῆς ἀκόμη.

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (Πλήττων αὐτόν ἐπὶ τοῦ ὄμου διὰ τῆς ράβδου του).—Εἰπέ μοι, παρακαλῶ, δύνασαι νὰ μὲ φέρῃς εἰς τοὺς βραχίονάς σου μέχρις οὐρανοῦ, μέχρι τῆς μνηστῆς μου;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (συγκεκλινημένος).—Τῆς μνηστῆς σου; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μνηστή σου;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Εἶναι ἐν τῷ δωματίῳ της. Ἐὰν ἐδοκίμαζες θὰ ἐπετύγχανες, εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶμαι ἀποκεκμηκῶς ἐκ τῶν φροντίδων μου, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουσιν τὰ παράπονά σου. (Ἰδέα τις διέρχεται διὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὁμιλεῖ βραδέως ἀλλὰ σταθερῶς). Ἐν τῷ θαλαμίσκῳ της. . . ἐν τῷ σιτοβολῶνι; (Ἡ Σόλθειγ πλησιάζει). Ἰδού, τὴν σκέπτεσαι καὶ σὺ; (Ἡ Σόλθειγ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐμποδίζει αὐτήν). Φαίνεται ὅτι μὲ ἐντρέπεις, διότι μὲ παρατηρεῖς ὡς τυχοδιώκτην.

ΣΟΑΒΕΪΓ (ταχέως).—Δὲν σκέπτεσαι ἐκεῖνα τὰ ὅποια λέγουν τὰ χεῖλη σου.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὲ ἀκούω. . . Οἱ ἄλλοι μὲ κατέστησαν μοχθηρόν. Ἐπικα, ἀλλ' ἔπικα διὰ νὰ παρηγορηθῶ, διότι μὲ κατέστησας ἀσθενῆ. Ἐμπρὸς, ἔλα νὰ χορεύσης, ἐλθέ τώρα.

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Δὲν δύναμαι καὶ ἂν ἤθελον ἀκόμη.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὡστε ὁ πατήρ σου μὲ μισεῖ, ἀφοῦ ἀποτελεῖ καὶ μέρος τῶν εὐσεβῶν τούτων, οἵτινες ἐξ εὐλαθείας ταπεινοῦσι τὴν κεφαλὴν. Ἄ! ἐννοῶ. . . ἀλλὰ σὺ;

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Τί λοιπὸν πρέπει ν' ἀπαντήσω;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Γνωρίζω τὴν σιωπὴν ταύτην. Σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου, ἔχετε τὸν αὐτὸν χαρακτήρα, τοὺς αὐτοὺς τρόπους. . . Ἀλλ' ὀμίλησόν μοι λοιπόν! . .

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Ἄφες με, παρακαλῶ.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (διὰ φωνῆς χαμηλῆς ὡς εἰ μακρόθεν ἤρχετο, ἀλλ' εἶτα ἐμψυχουμένης. Ἐχει τὸ βλέμμα ἀπλανές ὅτε προφέρει τὰς τελευταίας λέξεις).—Ὅχι, ἀκουσέ με καλὰ, μετὰ προσοχῆς. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς ὡς τέρας, τὸ γνωρίζω, ὡς τέρας ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια βλέπει τις τὴν νύκτα ὡς ἐφιάλτην, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ δὲν ἀκούεις τι τὸ ὅποιον βροντᾷ, βρέμει, καὶ εἶναι ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ. Φύγε, θὰ σὲ σχίσω, θὰ σὲ δαγκάσω καί, σὲ βεβαίῳ, δὲν ἀσπείζομαι. Θὰ ἐκμυζήσω τὸ αἷμα τῆς καρδίας σου, θὰ καταβροχθίσω ὅλας τὰς ἀδελφάς σου, διότι, καθὼς βλέπεις, εἶμαι λύκος ἀθηράγος). (Παύει αἰφνείως ἀποτόμως, γελᾷ μετὰ καγχασμῶν, εἶτα δὲ ἐξακολουθεῖ μετ' ἡρέμου ὕφους). Καὶ τώρα, ὑπάγωμεν νὰ χορεύσωμεν!

ΣΟΑΒΕΪΓ.—Ὡ τώρα σὲ γνωρίζω, ἐὰν ἐγνώριζες πόσον σὲ ἀπεχθάνομαι (Φεύγει εἰς τὴν οἰκίαν της).

(Ἐπεται τὸ τέλος).

3. ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΓΑΜΟΣ*

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (ἐπανερχόμενος καὶ ἔχων τὴν φυσιογνωμίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περίλυπον). Περ Ζύντ, ἐὰν ἔλθῃς εἰς βοήθειάν μου, θὰ σέ χάρισω ἕνα βοῦν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. Πολὺ καλὰ, ἐμπρὸς καὶ ὀλίγον ὀργήγορα (ἀπέρχονται μετὰ σπουδῆς).

(Τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἔρχονται ὅπως χορεύσωσιν,† οἱ πλείστοι τούτων εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ πάντες εἶναι φαιδροὶ μέχρι ταραχῆς καὶ θορύβου. Ὁ ἀκατάληπτος καὶ συγκεχυμένος θόρυβος καγχασμῶν καὶ χυδαίων ἀστεϊσμῶν διακόπτεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀπειλητικῶν ἐπιφωνήσεων. Ἡ Σόλθεϊγ φέρει εἰς τὰς χεῖρας τὴν μικρὰν Ἐλγαν, οἱ πλείστοι δὲ τῶν συγγενῶν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας, προσελκυόμενοι ὑπὸ τῆς θορυβώδους ταύτης ἐορτῆς).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (πρὸς τὸν σιδηρουργόν). Ἐμπρὸς λοιπόν, κάθησε ἡσυχος!

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ, (ἐκβάλλων τὸ ἐνδύμα του). Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ δοκιμασθῶσι καὶ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο εἶναι ὁ ἰσχυρότερος.

ΤΙΝΕΣ Ναί, ναί, ἄλλο δὲν ἀπομένει ἢ νὰ κτυπηθῶσιν!

ΑΛΛΟΙ Ἄ! ὄχι, φθάνουν αἱ ὕβρεις.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ. Καὶ ποίαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ γρόνθος!

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΪΓ. Ἐντροπή, ἐντροπή, παιδί μου.

(*) *Ἰδε ἀριθ. 8, σελ. 151—152.

Εἰκὼν δευτέρα.

ΝΕΑΝΙΑΣ ΤΙΣ.—Πρέπει νὰ ἀνταμειφθῆ διὰ τὰ ἀνόσια ψεύδη τὰ ὅποια εἶπεν.

ΕΤΕΡΟΣ.—Ἐγὼ προθύμως θὰ τοῦ ἔδιδον ἐν λάκτισμα εἰς τὰ ὄπισθεν.

ΤΡΙΤΟΣ.—Καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἔπτουον εἰς τὸ πρόσωπον!

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (ρίπτων κατὰ γῆς τὸ ἔνδυμά του).—Θὰ τὸν σκοτώσω αὐτὸν τὸν δύστροπον ἄνθρωπον.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΤΤ.—Βλέπετε, κόρη μου, πῶς τὸν μεταχειρίζονται;

(Ἡ Σολβεῖτ ἀρχεται κλαίουσα).

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (γραῖα κυφή, μὲ λευκὴν κόμην, ρακένδυτος, στηριζομένη καὶ ὑποσιζήσουσα ἐπὶ ραβδίου καταφθάνει).—Ὁ υἱός μου εἶναι ἐδῶ; ἐπεθύμουν νὰ τῷ δοθῆ ἓνα καλὸ μάθημα διὰ τὴν μοχθηρίαν του. Αἱ! καλοὶ μοὶ ἄνθρωποι, τὸν εἶδετε;

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (ἀνεγείρων τὰς χεῖρας του).—Δι' ἓνα τέτοιον ζῶον, τὸ ξύλο εἶναι ὀλίγον πράγμα.

ΤΙΝΕΣ.—Παρηγορήσου, ὦ γραῖα, ὁ σιδηρουργὸς θὰ τὸν ξυλοκοπήσῃ καὶ σπουδαία.

ΛΑΛΟΙ.—Δηλαδή θὰ τὸν δαμάσῃ.

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (πτύων ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ χαιρετῶν χαμηλότατα στωπτικῶς τὴν μητέρα τοῦ Πέρ Ζύντ).—Ναί, κυρία, δηλαδή θὰ μαστιγώσωμεν τὸν κύριον υἱόν σας!

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί; θὰ τὸν μαστιγώσῃτε; τὸν υἱόν μου. Ἀλλά, ἐγὼ δὲν θέλω αὐτό. Ὁπίσω, χυδαῖοι ἄνθρωποι. Ἐγὼ ἔχω καὶ ὀδόντας, ἀγκιστερὰ νύχια! Ἀλλά θὰ διούμε, ποῦ εἶναι λοιπόν; (Κράζουσα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ) Πέρ, Πέρ!

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (τρέχων ὡς τρελλός).—Νὰ παρ' ὁ διάβολος. Μητέρα, μητέρα, γλήγορα, εἰς βοήθειαν.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Τί τρέχει;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Φαντάσθητε... φαντάσθητε... ὅτι ὁ Πέρ Ζύντ!

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί; τὸν ἐφόνευσαν;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—ὦ! ὄχι! ἐδραπέτευσεν.

ΤΟ ΠΑΝΘΟΣ.—Μὲ τὴν μνηστὴν;

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ρίπτουσα τὴν βακτηρίαν της).—Τί τρελλὸ παιδί!

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (περίλυπος).—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔφυγεν ἐκ τοῦ κήπου... γνωρίζει νὰ ἀναρριχᾶται ὡς αἰγαγρος.

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (κλαίων).—Τὴν ἄγει ὡς μόσχον!..

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ.—Καλὸν ταξείδιον!

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὺ, νὰ κυττάξῃς τὴν δουλείαν σου! (Δεικνύων διὰ ἀπειλητικοῦ κινήματος τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς, ὅστις ἔρχεται κατέρυθρος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηγηρωμένους, μὲ φρικώδη ὄψιν). Παρατηρήσατε πάντες.

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΜΝΗΣΤΗΣ.—Ζητῶ νὰ συναφθῆ συμμαχία ἐπιθετικὴ κατὰ τοῦ κλέπτου καὶ κατὰ τοῦ ληστοῦ.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΠΕΡ ΖΥΝΤ (συνενοῦσα τὰς χεῖρας).—

Ἄ! Θεέ μου, ἀναλάβετε αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας!

[Μεταξὺ τῶν ὁρέων κείται τοπίον ἀπομεμονωμένων, περικυκλούμενον ὑπὸ ἀποτόμων καὶ φρικαλέων τὴν ὄψιν βράχων καὶ ἀγρίων ἐλατῶν. Ἡ αὐγὴ ὑποφώσκει, παγερός δὲ ἀνεμος πνέει, ὡσεὶ κλαυθμηρῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.]

Ὁ Πέρ Ζύντ βηματίζει ἐν σπουδῇ, ἀγριὸς τὴν ὄψιν, ποιῶν χειρονομίας καὶ ἀκατανόητους κινήσεις προδιδούσας ὀργὴν, ἐνῶ ἡ Ἰγρίνθη, ἀποκεκμηκυῖα, ἀπελπισ, κατὰ τὴν πορείαν αὐτῆς κατασχίσασα τὴν νυμφικὴν αὐτῆς περιβολὴν, ρίπτεται ἐπ' αὐτοῦ, κλαίουσα γοερῶς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄφες με, σοὶ λέγω, ἄφες με!

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Ἄ! δὲν μὲ ἀκούεις! Διατί δὲν μὲ ἀκούεις;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τί ἐνδιαφέρον ἔχουν δι' ἐμὲ σὺ καὶ αἱ ἱστορίαι!

ΙΓΡΙΝΘΗ (δάκνουσα τὰς χεῖράς της).—Δυστυχία, δυστυχία δι' ἐμέ!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Δύνασαι νὰ ἀπέλθῃς.

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Ἀλλὰ σφάλμα, διπλοῦν σφάλμα μᾶς ἐνοὶ!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, κατὰ πρῶτον ἀγαπᾶ τις καὶ τοῦτο ἐπιθυμεῖ, ἀλλ' εἶτα γεννᾶται τὸ μῖσος. Τότε διατρέχει τις τὸ στάδιον τῆς ἀγωνίας. Ὅλοι αἱ γυναῖκες εἶναι δῆμιοι, ἐξαιρουμένης μιᾶς μόνον.

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Καὶ αὐτὴ ἡ μόνη;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δὲν εἶσαι σὺ!

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Τότε ποία ἦναι λοιπόν;.... αὐτὴ ἡ μία καὶ μόνη;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Νὰ ἐπιστρέψῃς ἐκεῖ, ὅθεν ἀνεχώρησες! Ἐκεῖ κάτω.... εἰς τοῦ πατρός σου τὴν οἰκίαν!

ΙΓΡΙΝΘΗ.—ὦ! φίλτατέ μοι!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄρκει, σιώπησον!

ΙΓΡΙΝΘΗ.—ἤκουσα καλῶς; .. Νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, Ναί, τὸ ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Τί δυστυχία! Κατὰ πρῶτον νὰ μοὶ εἶπη ἐρωτικὰ λογάκια καὶ κατόπιν νὰ μὲ ἀποπέμψῃ τοιοῦτοτρόπως!....

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ τί μοὶ προσφέρεις λοιπόν;

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Τὴν ἔπαυλίν μου καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη, γνωρίζεις καλῶς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐχεις χρυσᾶ μετὰξίνα μαλλιά; Προσευχητᾶριον εἰς τὰς χεῖρας; ἔχεις ὀφθαλμοὺς δυναμένους νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς ἰδικούς της; Εἰπέ μοι, κάμνεις εἰς τὴν μητέρα σου ὅ,τι θέλεις;

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Ὅχι... ἀλλά...

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Συνεπλήρωσες πέρυσι τὴν νόμιμον ἡλικίαν;

ΙΓΡΙΝΘΗ.—Τὸ γνωρίζεις ὅπως ἐγώ.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶσαι τὸ παράδειγμα τῆς ζηλοτυπίας; ὅταν ἐπανασκέπτησαι τοῦτο, αἰσθάνεσαι τὸν

ἑαυτὸν σου κατησχυμμένην; αἰσθάνεσαι ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς; Ἄπεποιήθης τὰς ἐρωτικὰς παρακλήσεις μου;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἄλλὰ αὐτὸ μοὶ προξενεῖ φόβον! Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλανῶνται!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Περιπατεῖς ἐν μέσῳ φωτός; Ἐκείνος ὁποῖος σὲ παρακτηρεῖ, αἰσθάνεται ἑαυτὸν γιγνόμενον εὐσεβῆ ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας του; Ἐμπρός, ὁμίλησον.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—ὦ! Πέρ!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τότε διατί μένεις ἐδῶ; (ἔτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ).

ΙΓΡΙΝΔΗ (κωλύουσα αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ).—Γνωρίζεις ὅτι θὰ εἶσαι ἄτιμος, ἐὰν ἀναχωρήσῃς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Μοὶ εἶναι ἀδιέφορον.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Ἐὰν μοὶ μείνης πιστός, σοὶ ὑπόσχομαι τὴν εὐδαιμονίαν, τὸν ὄλθον...

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Μήπως ἐγὼ φροντίζω περὶ εὐδαιμονίας, περὶ πλούτου;

ΙΓΡΙΝΔΗ, (κλαίουσα ἀκαταπαύστως).—Ἄλλοτε, δὲν μοὶ ὠμίλεις τοιοντοτρόπως.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Οὐδεὶς μὲ συνεβούλευσε!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ ἐγὼ ἤμην τρελλός.

ΙΓΡΙΝΔΗ (ἀπειλητικῶς).—Ἄρκει, διότι ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἄλλὰ περιμένω τὸ πρόστιμον. . . Ὅθ εἶναι ἐλαφρόν;

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τίποτε;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἶμαι ὡς λίθος.

ΙΓΡΙΝΔΗ.—Πολὺ καλὰ! Ἡμέραν τινὰ θὰ λογαριασθῶμεν. (Ἀπομακρύνεται).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (σιωπᾶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς, τὸ πρόσωπόν του καθίσταται σκυθρωπόν, διὰ φωνῆς δὲ ἠλλοιωμένης ἐκ τοῦ φόβου ἀνακράζει).—Τί βόσκανα ποῦ εἶναι αἱ ἑορταὶ αὗται, οἱ χοροί, καὶ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες!

Ἡ ΣΚΩΠΤΙΚΗ ΦΩΝΗ τῆς Ἰγρίνδης μακρόθεν.—Ἐξαίρεσει μιᾶς, μὴ λησμόνει!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ, ὄνειροπολῶν, μὲ ὄμμα προδίδον ἔκστασιν.—Ναὶ μιᾶς μόνης! τῆς μοναδικῆς. . . τῆς παμφιλτάτης! . . . Σολβέιγ! . . .

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ *Περ Ζύντ*, Α' πράξις, Σκηνὴ III, πράξις Β' σκηνὴ I, φιλοσοφικοῦ ποιήματος γραφέντος ἐν ἔτει 1867).

HENRI IBSEN.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

